

Universitätsbibliothek Wuppertal

Davidis Ruhnkenii Opuscula Varii Argumenti, Oratoria, Historica, Critica

Ruhnken, David

Lugduni Batavorum, 1823

De Hermesianacte ejusque elegia

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1677](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1677)

DE HERMESIANACTE

EJUSQUE

ELEGIA.

EX EPISTOLA CRITICA II.

EJUSDEM OPERIS, p. 283, sqq.

In priorē hujus Epistolae editione p. 73. Hermesianactis Elegiam, quam Athenaeus XIII. p. 597. conservavit, digressionē quadam emendavi. Ex eo tempore, captus eximia carminis pulcritudine, subinde, ut sit, ad illud castigandum reverti, praesertim cum adjuncta quaedam e libris scriptis accepissem. Nam Codicis Medicei Variantes Abrahamus Gronovius, Veneti J. P. Blessingius, vir eruditissimus, mecum communicavit. Nunc nihil, quod (*) hoc instituto alienum sit, facturus videor, si totum carmen, quo, in tanta veterum Elegiarum jactura, vix quicquam praestantius habemus, hic paulo emendatius, quam a Casaubono editum est, apposuerō.

Hermesianax natus est Colophone, urbe tam fecunda bonis poëtis edendis, ut Nicander, indidem oriundus, librum scripserit *περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν*, totum comparatum cum ad Homeri, quem Colophonij sibi vindicabant, tum ad Xenophanis, Polymnesti, Mimnermi, Antimachi, Phoenicis, et Hermesianactis memoriam celebrandam. Vide Scholias

[(*) Suspicor hic excidisse praepositionem *αὐτῶν*.]

liastem Nicandri, cujus testimonio saepe utemur, ad Theriac. 3. et Anonymum scriptorem Vitae Homeri p. 283. Aetatem Hermesianactis incidisse in Philippi et Alexandri M. tempus, clare intelligitur ex Pausania Attic. cap. 9. et Scholiaste Nicandri l. c. Prioris locus hic est: *Λυσίμαχος συνέψισε καὶ Ἐφεσίαν ἄχει θαλάσσης τὴν νῦν πόλιν, ἐπαγόμενος εἰς αὐτὴν Λεβαδίου τε οἰκίτορας καὶ Κολοφώνιους, τὰς δὲ ἐκείνου ἀνεγὰν πόλεις ὡς Φοῖνικα, ἰάμβων ποιητὴν Κολοφώνιον, θρηγῆσαι τὴν ἄλωσιν. Ἐρμησιάνναξ δὲ ὁ τὰ ἐλεγεία γράψας οὐκ ἔτ', ἐμοὶ δοκεῖν, περιῆν πάντως γὰρ πού καὶ αὐτὸς ἂν ἐπὶ ἀλούτῃ Κολοφῶνι ᾤδύρατο.* Has autem urbes a Lysimacho eversas esse Olymp. 119. 3. ex Diodoro Sicul. XX. p. 483. constat. Scholiastes Nicandri sic narrat: *Ὁ Ἐρμησιάνναξ φίλος τῷ Φιλητῷ καὶ γνώριμος ἦν. — ὁ Νίκανδρος μέμνηται τοῦ Ἐρμησιάννακτος ὡς πρεσβυτέρου ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν. Eadem aetate Philetam vixisse, etiam Suidas testis est: Φιλητῆς, Κῶος, υἱὸς Τηλέφου, ὧν ἐπὶ τῷ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου — ἐγένετο δὲ καὶ διδάσκαλος τοῦ δευτέρου Πτολεμαίου. Philetæ disciplina cum Hermesianax usus sit, nescio, an Theocritum, quem vetus Grammaticus in ejus vita sub Phileta profecisse tradit, condiscipulum et ejusdem artis aemulum habuerit. Ipse exemplo magistri, cujus honorificam mentionem facit in hac Elegia vs. 75. ingenium contulit ad Elegos scribendos. Nobiles inprimis sunt tres libri Elegiarum, quos de amicae nomine Λεόντιου inscripsit. Athenaeus XIII. p. 597. Α. παρέλιπον δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἐρμησιάννακτος τοῦ Κολοφώνιου Λεόντιου ἀπὸ γὰρ ταύτης ἐρωμένης αὐτῷ γινομένης ἔγραψεν ἐλεγειακὰ τρεῖς βιβλία.*

βλίστα. Scholiastes Nicandri: τούτου δὲ τὰ λεγόμενα εἰς τὴν ἑρωμένην. A Parthenio Erot. cap. 5. laudatur Ἑρμῆσιάναξ Λεόντι. Sed corrigendum esse Λεοντίω, ut Elegiarum libri significantur, bene vidit Vossius de Histor. Graec. III. p. 176. confundens tamen poetam cum alio Hermesianacte, Colophonio, athleta, de quo Pausanias Eliac. posterior. 17. Et sic est apud Antonin. Liber. cap. 39. Ἱστορεῖ Ἑρμῆσιάναξ Λεοντίω β'. Ut vero Hermesianax tres Elegiarum libros Λεόντιον, sic ejus imitatione Propertius librum primus Elegiarum *Cynthia* inscripsit. Quod ejus interpretes videtur latuisse. Eandem amicam, etsi haud nominat, tamen alloquitur in hoc carmine vs. 73. Γινώσκεις αἶψουσα μέγαν πόθον. Ter Elegias laudavit Pausanias Achaic. 17. Arcad. 12. Boeot. 35. Inde etiam, praeter Antonin. Liber. 1. c. amatorias narrationes excerpit Parthenius cap. 5. et 22. fortasse etiam cap. 2. Nam ubi vulgo editur, Ἱστορεῖ Φιλιππῆος Ἑρμῆ, scribere malim, Ἱστορεῖ Φιλιππῆος καὶ Ἑρμῆσιάναξ. Ex hisdem Elegis narrationem de Menalca sumsit Scholiastes Theocriti ad Eid. VII. 55. et in argumento Eid. IX. In *Leontio* tamen locum invenire non potuit Elegia ad Eurytionem Centaurum, quam commemorat Pausanias Achaic. 18. ὅτι μὲν ἦν πόλισμα μικρὸν ἐξ ἀρχῆς ἢ Ὀλλεος, μαρτυρεῖ τὸ λόγῳ μου καὶ ἐλεγείῳ εἰς Εὐρυτιῶνα Κένταυρον ὑπὸ Ἑρμῆσιάνακτος πεποιημένον. Cujus carminis argumentum forsitan fuerit Mnesimache, Oleni filia, rapta ab Eurytione, sed liberata ab Hercule. Anonymus de XII. Certaminibus Herculis, ab Allatio editus, cap. 5. πρὸς Ὀλλεου δ' Ἡρακλῆος προσδεξάμενον ἴκετο, καὶ Μην-

σιμάχην τὴν Ὀλένου βυστάμενος Εὐρυτίωνος, ἦκεν εἰς Εὐ-
 ρυσθέα. Quem locum perperam accepit P. Burman-
 nus Catal. Argonaut. v. *Eurytion*. Denique Herme-
 sianax *Persica* scripsit. Scholiast. Nicandri: τούτῳ
 δὲ τὰ Περσικὰ γέγραπται. Ex quibus si quis potius
 narrationem de Nanide apud Parthenium cap. 22.
 quam ex Elegis, ductam putet, non magnopere re-
 pugnabo. Nunc ad ipsam Hermesianactis Elegiam,
 vel potius Elegiae partem, cognoscendam veniamus.
 Ea, teste Athenaeo l. c. ex tertio Leontii libro sum-
 ta, in ἐρωτικῶν, sive perditae amantium, enumeratione
 versatur. Ex quo patet, minus recte a F. Ursino
 ad Virgil. Georg. IV. 470. *Elegiam in Orpheum in-*
scribi.

Οἶνον μὲν Φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγροιο

Ἄγριόπην Θρήσσαν στειλάμενος κιθάρη

ΔΓ-

Vs. 1. Οἶνον μὲν Φίλος] Perspicuum est ex vs. 73. et
 75. haec a verbo γινώσκεις, vel οἶδα, quod praecesserat,
 pendere. Poëta vero alloquitur amicam, Leontium, ut ex
 iis, quae paulo ante diximus, intelligitur.

Vs. 2. Ἄγριόπην Θρήσσαν] Repone, quod magis poëti-
 cum est: Ἄγριόπην Θρήσσαν στειλάμενος κιθάρη. Apollon.
 Rhod. IV. 905. Εἰ μὴ ἔρ' Οἰάγροιο πάϊς Θρηϊκίος Ὀρφεὺς
 Βιστονίην ἐνὶ χερσὶν ἔαις Φέρμιγγα τανύσσαε. Virgil. Aen.
 VI. 119. Si potuit manes arcessere conjugis Orpheus, Thre-
 icia fretus cithara. Propert. III. 1. 41. Orpheu, te duxis-
 se feras, et concita dicunt Flumina Threicia detinuisse lyra.
 Ceterum Jos. Scaliger ad Virgil. Cul. p. 27. scribit: *Quam*
omnes Eurydicen, eam Mimnermus vocat Agriopen. Sed me-
 moriae lapsu Mimnermus pro Hermesianacte posuit.

Αἰδοθεν, ἔπλευσεν δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χῶρον,

Ἐνθα Χάρων κοινὴν ἔλκεται εἰς ἄκατον

Ψυχὰς οἰχομένων· λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν αὐτεῖ, 3

Ῥεῦμα δι' ἐκ μεγάλων βυομένη δονάκων.

Ἄλλ' ἔτλη παρὰ κῦμα μόνζωστος κιθαρίζων

Ὀρφεὺς, παντοίους δ' ἐξάνειπε θεούς.

Κα-
 Vs. 3. Ἐπλευσεν δὲ κακὸν] Ex MS. Veneto ἔπλευσεν
 recepi. Vulgati ἔπλευσε. Pluto δυσπειθῆς dicitur ab Anyte
 Anthol. III. 24. p. 382.

Vs. 4. Ἐνθα Χάρων] Vulgo editur: Ἐνθα Χάρων ἀκοὴν
 ἔλκεται εἰς ἄκατον. Sed poetæ manum, quam in textum
 revocavimus, feliciter assecutus est Lennepius Animadv. post
 Coluth. p. 162. Nec aliter legit perpetuus hujus carminis
 imitator, Propertius III. 16. 23. *Exoranda canis tria sunt
 latrantia colla: Scandenda est torvi publica cymba senis.*
 Eodem modo λίμνη πάγκοινας Ἰδου dicitur apud Sophocl.
 Electr. 137. et Ἰδης κοινῆς apud eundem Ajac. 1219. et in
 Epigrammate Analect. Brunck. T. III. p. 290. Haec ratio
 nostra placet intelligentissimo talium rerum judici, Valckena-
 rio Diatr. in Euripid. cap. 25. p. 281. At Cl. Toupius ad
 Theocrit. T. II. p. 399. veriore scripturam putat: κοίλην
 ἔλκεται εἰς ἄκατον. Suo quisque sensu fruatur.

Vs. 5. Λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν] MS. Venerus, λίμνη.
 Lennepius non male scribit: λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν αὐτεῖ Ῥεῦ-
 ματι ἐκ μεγάλων βυομένη δονάκων. Malim tamen: λίμνης δ'
 ἐπὶ μακρὸν αὐτεῖ Ῥεῦμα δι' ἐκ μεγάλων βυομένης δονάκων.
 Anyte Anthol. III. 32. p. 416. *Χλωρὸν ὑπὲρ ποταμοῦ χεῦμα
 Ἀχέροντος ἔβα.* Ovidius Ibid. 77. *Quique per infernas hor-
 tendo murmure valles Imperjuratae laberis amnis aquae.* A-
 rundineta in ripa Stygis saepe commemorantur, tanquam a
 Propertio II. 20. 71. *Jam licet Stygia sedeat sub arundine
 temex,* ubi vide Interpretes.

Κακυτὸν τ' ἀθέμιστον ὑπ' ὀφρύσι μειδήσαντά,
 10 Ἡδὲ καὶ αἰνοτάτου βλέμμ' ὑπέμεινε κυνὸς,
 Ἐν πυρὶ μὲν Φωνῆν τεθωμένον, ἐν πυρὶ δ' ὄμιμον
 Σκληρὸν, τριστοίχοις δείμα φέρον κεφαλαῖς.

Ἐν-

Vs. 7. Μονόζωτος κιθαρίζων] Sic correximus vulgatum
 μονόζωστον κιθαρίζων. Hesychius: Οἰόζωνον. μονόστολον, quae
 glossa pertinet ad Sophoclem Oed. Tyr. 856. Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν
 αἰόζωνον αὐδήσει. ubi Scholia explicant μονόζωνον, μόνον.

Vs. 8. Παντοῖος δ' ἐξανέπεισε] Olim mihi placebat,
 πομπαῖος θεοῦ, scil. Mercurium et Charontem, ex So-
 phocli, Ajac. 844. Nunc pronior sim in Valckenarii conje-
 cturam ἀνταῖος θεοῦ. Grammatici ἀνταῖον explicant ἐχ-
 θρὸν, χαλεπὸν, ut hic capiendum, vel ἐκείον, ut sumendum
 in Apollon. Rh. I. 1141. cujus Schol. describens Etym. M.
 p. 111. l. 50. addit: Διογένης, ἐκείος. ubi Diogenes vel
 Diogenianus est Hesychius. Vide Praef. nostram ad Hesych.
 Θεοῦ interpunctione a sequentibus separavimus.

Vs. 9. Κακυτὸν τ' ἀθέμιστον] Semper in voce ἀθέμιστον
 offendor. Legendum: Κακυτὸν τ' ἀπίθεστον ὑπ' ὀφρύσι μει-
 δήσαντα. Hesychius: Ἀπίθεστος. οὐκ ἐπιζήτητος, ubi ver-
 bi vim praeclare explanavit Hemsterhusius. Idem est αἰνήθε-
 στος, quod Hesychius explicat οὐκ εὐλιτάνευτος, et πανά-
 θεστος, quod πάντα ἀπαραίτητος. Pro eo pessime scribi-
 tur παναίθετος. Vulgatum ἐπ' ὀφρύσι in ὑπ' ὀφρύσι mutavi.
 Apollon. Rhod. III. 1023. Ἰμερθεὺς Φαιδρήσιν ὑπ' ὀφρύσι
 μειδῶντες.

Vs. 11. Ἐν πυρὶ μὲν Φωνῆν] Sic pro vulgato Φωνῆ scri-
 psimus cum Lennepio. Θεοῦσθαι Φωνῆν est incitatata voce
 latrare: θεοῦσθαι ὄμμα, oculos acriter intendere. Nicander
 Theriac. 227. αὐτὰρ ἐναπῆς Γλήνεα Φοινίσσει τεθωμένους.
 Oppian. Halieut. II. 525. Σεύονται λύσση τεθωμένοι. Non-
 nus XLVII. p. 1233. Μή σε πάλιν μανίη τεθωμένον ὀφθαλ-
 μήσ-

Ἐνθεν ἀοιδιάων μεγάλους ἀνέπεισεν ἄνακτας,

Ἄγριόπην μάλακοῦ πνεῦμα λαβεῖν βίβου.

Οὐ μὴν οὐδ' υἱὸς Μήνης, ἀγέραστον ἔθηκεν

Μουσαῖος, Χαρίτων ἦρανος, Ἀντιόπην

Ἦτε πολυμνήστησιν Ἐλευσίνος παρὰ πέζαν

Εὖσομον κρυφίαν ἐξεφόρει λογίων,

Ρά

νόσω. Sic pro τεθεωμένον scribendum, non τεβολωμένον, ut coniecit Falkenburgius. Pro φέρων, quod vulgo editur, corrige φέρον, idque ad ἕμμα refer. Totus locus sic construendus est: Ὁρφεὺς ὑπέμεινε βλέμμα κυνὸς, ἐν πυρὶ μὲν τεθεωμένου Φωνῆν, ἐν πυρὶ δὲ τεθεωμένου ἕμμα σκληρὸν, φέρον δαίμα κεφαλαῖς τριστοίχοις. Haec Propertius sic expressit, III. 16. 23. *Exoranda canis tria sunt latrantia colla.* IV. 7. 52. *Tergeminusque canis sic mihi molle sonet.*

Vs. 13. Ἐνθεν ἀοιδιάων] Ἐνθεν pro ἔνθα etiam est vs. 24. Pro ἀοιδιάων MS. Venet. mendose λυδιῶων. Rarior forma ἀοιδιάω bis reperitur apud Homerum Od. E. 61. K. 227.

Vs. 16. Ἀντιόπην] De hac Ἀντιόπῃ nihil mihi constat Dalechampius ad h. l. et P. Burmannus Secundus ad Propert. II. 21. 51. eam confundunt cum Antiopē, Nyctei filia.

Vs. 17. Ἦτε πολυμνήστησιν] Totus hic locus de Musaei amoribus tot tam foedis maculis contaminatus est, nullam ut inde sententiam eliciās. Vulgo editur: Ὅστε πολυμν. Sed Codices Medicus et Venetus pro ἕστε habent ἦτε, ex quo, accentu mutato, ἦτε feci. Nam femininum genus postulat verbum διαποιπνύουσα, quod sequitur. Itaque omnia, quae deinceps dicuntur, non de Musaeo, sed de Antiopā, Cereris, ut videtur, sacerdote, intelligenda sunt.

Vs. 18. Εὖσομον κρυφίαν] Quantivis pretii lectionem praebet Codex Venetus: Εὖασμον κρυφίαν ἐξεφόρει λογίων.

Εὖ-

Ῥάριον ὄργιων ἀνέμω διαποιπνύουσα

20 Δήμητρα· γνωστὴ δ' ἐστὶ καὶ εἰν αἴδη.

Φημὶ δὲ καὶ Βοιωτὸν ἀποπρολιπόντα μέλαθρον

Ἡσίοδου, πάσης ἤρανον ἱστορίας,

Ἄσκραϊὸν ἐσικέσθαι, ἔχονθ' Ἐλικωνίδα κώμην.

Ἐνθεν ὄγ' Ἠοίην μνώμενος Ἄσκραϊκῆν,

25 Πολλ' ἔπαθεν, πάσας δὲ λόγων ἀναγράψατο βιβλους,

Ἰμνων ἐκ πρώτης παιδὸς ἀναρχόμενος.

A3-

Εὐασμὸς est laetus clamor mulierum in sacris Cereris, sive δλολυγῆ, ut ab aliis vocatur. Plutarchus Anton. p. 951. Α. ἀκουσθῆναι καὶ βοῆν ὄχλου μετὰ εὐασμῶν καὶ πηδήσεων Σατυρικῶν. Onomasticum vetus: Ουατιο, εὐάστη, πεζὸς θρι-αμβος. Scribe, εὐασμὸς, vel εὐασμα. Vide Valckenarium Epist. ad Rover. p. 79. Hac lectione recepta, etiam ἐξε-Φέρει nomen, quod regat, habet.

Vs. 19. Ῥάριον ὄργιων] Quocunque modo hic versus corrigatur, certum videtur, Ῥάριον cum Δήμητρα conjungendum esse, ut *Ceres Rharia* intelligatur; de qua, vide, quae diximus ad Homerum H. in Cerer. 450. MS. Venet. male, διαποιπνύισα. Apollon. Rh. IV. 1113. Ἀμφίπολοι δέσποιναν ἔην μεταποιπνύουσαι.

Vs. 20. Γνωστὴ δ' ἐστὶ] Sensus est: Antiope etiam mortua vivit Musaei carminibus. Hoc ad οὐκ ἀγέραςτον vs. 15. referendum. Diocles in Analect. Brunck. T. II. p. 183. εἶδέ με κείν αἴδη. Theocrit. Eid. XVI. 30. Ὅφρα καὶ εἰν ἄϊδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃς, Μηδ' ἀκλεῆς μύρῃαι ἐπὶ ψυχρῶ Ἀχέροντος.

Vs. 23. Ἐχονθ' Ἐλικωνίδα] MS. Venetus, ἔχων Ἐλικωνίδα. Lennepius, in ceteris non audiendus, bene scribit; ἔχειν θ' Ἐλικωνίδα κώμην.

Vs. 25. Πολλ' ἔπαθεν] Hunc locum aliquando, post Casaubonum, Petrum ad Leg. Att. p. 560. et alios, meiq̄
qua

Αὐτὸς δ' οὗτος αἰδὸς, ὃν ἐκ Διὸς αἴσα Φυλάσσει,
 Ἥδιστον πάντων δαίμονα μουσπόδων,

Λεπ^ο

quoque conjecturis vexavi. Nunc, omnibus iterum perpen-
 sis, non emendandum eum arbitror, sed explicandum. Her-
 mesianax per lusum jocumque fingit, Hesiodum captum amo-
 re Ascraeae puellae, Eoeae, ut durum ejus animum flecte-
 ret, Ἡοίας μεγάλας, sive Κατάλογον γυναικῶν, cujus quar-
 tus liber Ἡοίας comprehendebat, scripsisse, et, instituta
 puellae cum antiquis heroinis comparatione, singularum he-
 roinorum, quas recenseret, hymnum ab amicae nomine
 Ἡοίη vel Ἡ εἴη incepisse. Sunt igitur βίβλοι λόγων ni-
 hil aliud, nisi] Κατάλογος γυναικῶν. Nam ut λέγειν in-
 terdum dicitur pro καταλέγειν, recensere, sic λόγος pro
 κατάλογος, recensio. Huic sententiae interpunctionem ac-
 commodavi, distinguens post βίβλους, et ὕμνων referens ad
 ἀναρχόμενος. Sic enim pro ἀνερχόμενος recte scripsit Gu.
 Canterus Nov. Lect. IV. 3. Grammaticus in Vita Arati,
 editus ab Iriarte Bibl. Matrit. p. 202. καθάπερ γὰρ ὁ Ἡσίο-
 δος ἔργων καὶ ἡμέρων ἀρχόμενος, τῶν ὕμνων ἀπὸ Διὸς ἤρ-
 ξατο. Quod autem Ἡοίας partem Κατάλογου γυναικῶν di-
 xit, id non obscure colligere licet ex veteri Grammatico,
 cujus Scholion pereruditum Aldi diligentia ad Hesiodi Aspi-
 dem prodidit, sed D. Heinsii socordia neglexit. Idemque
 confirmat Hesychius: Ἡοίαι. ὁ Κατάλογος Ἡσιόδου. Quid?
 ex ipso Hermesianacte satis clare intelligitur, Ἡοίας a Κα-
 τάλω non diversas fuisse.

Vs. 28. Ἥδιστον πάντων] Cum Homerus non tam sua-
 vitate carminis, quam granditate, censeatur, vix dubitari
 potest, quin vere conjecerim: Κούδιστον πάντων δαίμονα
 μουσπόδων. Apollon. Rhod. II. 721. κούδιστην τότε δαίμο-
 να παραίοντες. Non alienum fuerit, quam vocem hic re-
 situi, Nicandro Theriac. 3. eximere: Φίλ' Ἑρμησιάνναξ.

π^ο

Λεπτὴν γ' εἰς Ἰθάκην ἀνετείνετο θεῖος Ὀμήρος
30 Ὀιδῆσιν, πινυτῆς εἵνεκα Πηνελόπης.

Ἦν διὰ πολλὰ παθῶν, ὀλίγη ἐσενάσσατο νῆσον,
Πολλὸν ἀπ' εὐρείης λειπόμενος πατρίδος.

Ἐκλαιεν δ' Ἰκάρου τε γένος, καὶ δῆμον Ἀμύκλου,
Καὶ Σπάρτην, ἰδίων ἀπτόμενος παθέων.

Μί-

πολέων κιδέστατε πάνων. Legendum φίλ' Ἑρμηςιάνηξ,
πολέων κιδέστατε πάνων. Nam Scholiastes docet, non cla-
rum poetam, Hermesianactem, intelligi, sed ejusdem nomi-
nis nescio quem, Nicandro per affinitatem conjunctum. Idem
Scholiastes hunc versum ita exponens, ὃ τῶν πολλῶν συγγε-
νῶν ἐνδοξότατε καὶ προσφιλέστατε Ἑρμηςιάνηξ, significat,
se inter utramque lectionem fluctuasse. Nam ἐνδοξότατε
pertinet ad κιδίστατε, προσφιλέστατε ad κιδέστατε. Ni-
cander imitatur Homerum Od. K. 225. Ὅς μοι κιδέστος
ἑτάρων ἦν, κεδνύτατός τε. Eaedem voces confusae sunt in
incerti poetae Epigrammate Anthol. III. 12. p. 337. Μή με
θῶς κιδίστε παρέρχο τύμβον ὀδίτα. Corrige: Μή με θῶς
κιδέστε παρέρχο τύμβον ὀδίτα. Hesychius: Κιδίστοι. Φίλ-
τατοι, Φροντιστικώτατοι, ἀναγκαιότατοι. Ceterum ad
hunc de Homero, et alterum de Antimacho locum respexit
Propertius II. 25. 45. Tu non Antimacho, non tutior ibis
Homero. item I. 7. 3. Atque, ita sim̄ felix, primo (κιδί-
στω) contendis Homero.

Vs. 29. Λεπτὴν γ' εἰς Ἰθάκην] MSS. Vener. et Medic.
Λεπτὴν δ' εἰς Ἰθ. Sed γ' melius est. Post ὀιδῆσιν minor
distinctio ponenda, ut ad ἀνετείνετο referatur. Homerus cum
carminibus suis in Ithacam contendit, ut Penelopae placeret.

Vs. 31. Ἦν διὰ πολλὰ παθῶν] Expressit Propertius II.
7. 23. Omnia formosam propter Briseida passus.

Vs. 33. Ἰκάρου τε γένος] Ἰκάρου γένος est Penelope:
δῆμος Ἀμύκλου, καὶ Σπάρτη, Helena cum Lacedaemoniis.

Ἰκα-

Μιμνερμος δὲ τὸν ἦδὺν δε εὔρετο, πολλὴν ἀνατλάς, 35

Ἦχον, καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου,
Καίετο μὲν Ναννοῦς· πολὺ δ' ἐπὶ πολλὰ κινώτω
Κινηκωθεὶς κώμους σίχῃ συνδραμῆ.

Ἦχ'

Ἰακρον vocat, quem Homerus Ἰκάριον. Sic alii quoque in hoc nomine variant. Vide Muncker. ad Hygin. F. 130.

Vs. 34. Ἰδίῳ ἀπτόμενος παθέων] Hanc mire venustamque exquisitamque sententiam duxit ab Homero Ἡ. Τ. 301. Ὡς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δὲ στενάχουτο γυναῖκες, Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη.

Vs. 35. Εὔρετο, πολλὴν ἀνατλάς] Philletas in Stobaeo Grotii p. 343. Ἄλλ' ἐπέων εἰδὼς κάραου, καὶ πολλὰ μογήσας Μάδων παντοίων ὄμιον ἐπιστάμενος. Hic tamen πολλὴν ἀνατλάς non cum εὔρετο, sed paulo duriore trajectione cum καίετο Ναννοῦς conjungendum videtur.

Vs. 36. Μαλακοῦ, πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου] Lennepius eleganter scribit: μαλακοῦ πνεῦμας τὸ πενταμέτρον. Bis Propertius hunc locum ob oculos habuit, l. 7. 19. *Et frustra cupies mollem componere versum.* l. 9. 11. *Plus in amore valet Mimnermi versus Homero.* Mimnermo etiam elegiae inventionem tribuunt Mar, Victorinus Art. Gramm. III. p. 2555. et alii, quos laudavi ad Callimachi Fragm. p. 439.

Vs. 37. Καίετο μὲν Ναννοῦς] Mimnermus et tibicen et poeta tibicinam Nanno amavit. Posidippus in Anal. Brunckz T. II. p. 48. Ναννοῦς καὶ Λύδης ἐπίχρει δύο, καὶ φέρ' ἐρεστώων, Μιμνέρμου, καὶ τοῦ σάφρονος Ἀντιμάχου. Vide Strabon. XIV. p. 952. et Athenaeum XIII. p. 597. A. Bandeni earmine, quod Νάννῳ inscriptum erat, cantavit. Ex quo Strabo XIV. p. 940. Athenaeus XI. p. 470. A. et Stobaeus Tit. 115. p. 592. plusculos versus conservarunt. Locutionem καίετο Ναννοῦς adversus Casaubonum egregie vindicat T. Hemsterhusius Obs. Misc. Vol. VI. T. I. p. 302.

Ἦχθεε δ' Ἑρμόβιον τὸν ἀεὶ βαρὺν, ἠδὲ Φερέκλιν
 40 Ἐχθρὸν μισήσας, τοιάδ' ἔπεμψεν ἔπη.
 Λύδης δ' Ἀντίμαχος Χρυσήϊδος ἐκ μὲν ἔρωτος
 Πληγείς, Πανταλοῦ ρεῦμ' ἐπέβη ποταμοῦ.

Δαρ-

Ibid. Πολιῶ δ' ἐπὶ πολλὰ κινώτω] Casaubonus legebat: Καίετο μὲν Ναννοῦς ὕπο. τῶ δ' ἐπὶ πολλάκι μόχθῳ Κνημῶθεις, κάμους ἔστιχεν ἀδρανίη. Nobis quoque aliquando placebat: πολιῶ δ' ἐπὶ πολλάκι μόχθῳ. ut in Phaniae Epigrammate apud Kusterum ad Suid. T. II. p. 319. πολιῶ γυνῆ δεθεὶς καμάτω. Sed aliud quid latere, haec Codicis Veneti lectio ostendit: πολλιῶ δ' ἐπὶ πολλάκι λῶτῳ Κνημῶθεις, σίχσε συνεξαμύη. In συνεξαμύη cum Veneto Medicus consentit. Λωτὸς quidem, sive tibia, apta est Mimnermo tibicini. Sed reliqua cum hac lectione minus bene coeunt. Forte scribendum: πολιῶ δ' ἐπὶ πολλάκι κῶλῳ Κνημῶθεις κάμους στεῖχε σὺν . . . . .

Vs. 29. Ἦχθεε δ' Ἑρμόβιον] MS. Venet. male, Ἦδ' Ἦχθεε.

Ibid. ἠδὲ Φερέκλιν] Vulgatum οὐδὲ Casaubonus recte in ἠδὲ mutavit. Sed Φερέκλιν quare pro Φερέκλιν scriberet, nihil caussae erat. Vide quae diximus ad Homer. H. in Cerer. 153.

Vs. 40. Τοιάδ' ἔπεμψεν ἔπη] MS. Venet. τ' οἰαν. Pro ἔπεμψεν, cave, ἔμελψεν scribas. Epigramma apud Gruter. p. 655. 2. οὐ λοῖδορα ρήματα πέμψας.

Vs. 41. Λύδης δ' Ἀντίμαχος Χρυσήϊδος] Χρυσήϊδος est patronymicum a Χρύσης, ut apud Homer. II. A. III. Sed Codices Medicus et Venetus praebent Λυσηίδος. ex quo libenter facerem Λυδηίδος, si gentilis formae Λυδεὺς et Λυδηῖς exempla in promptu haberem. Fuit enim Antimachi sive uxor, sive amica, et nomine, et gente Lyda. Asclepiades in Anal. Brunck. T. I. p. 219. Λύδη καὶ γένος εἰμι καὶ ὄνομα.

τῶν

Δαρδάνην δὲ θανοῦσαν ὑπὸ ξιρὴν θέτο γαῖαν

Καλλίων' Ἰξασιν δ' ἦλθεν ἀποπρολιπὼν

"Ακραν ἐς Κολοφῶνα· γῶαν δ' ἀνεπλήσατο βιβλος 45

Ἰρᾶς, ἐκ παντὸς παυσάμενος κινήσας.

Λέσβιος Ἀλικαῖος δὲ πότους ἀνεδέξατο κόμους,

Σαπφῶς Φορμίζων ἡμερέντα πόθον,

καὶ τὸν ἄλλοις καὶ τῶν ἄλλων ἐπιπέδον. ΓΙΔ

τῶν δ' ἀπὸ Κόδρου Σεμνοτέρη πασῶν εἰμι δὲ Ἀντίμαχον.
Τίς γὰρ ἔμ' οὐκ ἔκτισε; τίς οὐκ ἀνεδέξατο Λύδην, τὸ ξυνοῦν
Μοισῶν γράμμα καὶ Ἀντιμάχου;

Vs. 43. Δαρδάνην δὲ θανοῦσαν] MS. Venetus, Δαρδάνην.
Suspicio, ab Hermesianacte scriptum esse: Λάρνακι νῦν δὲ
θανοῦσαν ὑπὸ ξιρὴν θέτο γαῖαν. Homer. II. O. 795. Ὅστέα
χρυσείην ἐς Λάρνακα θῆκαν ἐλόντες. Αἴψα δ' ἔρ ἐς κοίλην
κάπετον θέσαν. Anthol. III. II. p. 337. Νικόπολι Μα-
ραθῶν ἐνεθήκατο τῇ δ' ἐνὶ πέτρῃ, Ὀμβρίσας θακρῶις Λάρνα-
κα μαρμαρένν.

Vs. 44. Καλλίων' Ἰξασιν] Codex Medicus: Καλλίονα Ἰξασιν
διήλθεν. Venetus: Καλλίονα Ἰξασιν διήλθεν. His con-
firmatur Casauboni correctio, δ' ἦλθεν, quam recepi. Reli-
qua non minus monstrose depravata sunt, quam quae vul-
gantur.

Vs. 45. "Ακραν ἐς Κολ.] MS. Ven. "Ακρον, ἐνεπλήσα-
το, et Ἰρᾶς.

Vs. 46. Ἐκ παντὸς παυσάμενος] Vix sine lectorum dam-
no omitti potest locus Plutarchi Consol. ad Apollon. p.
106. B. ἐχρήσατο δὲ τῇ τοιαύτῃ ἀγωγῇ καὶ Ἀντίμαχος ὁ
ποιητής. ἀποβαλὼν γὰρ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λύδης, πρὸς
τὸν Φιλοστέρως εἶχε, παραμύδιον τῆς λύπης αὐτῷ ἐποίησε
τὴν ἐλεγείαν τὴν καλουμένην Λύδην, ἐξερθόμενος τῶν
ἠρωϊκῶν συμφορᾶς, τοῖς ἄλλοις κακοῖς ἐλάττω τὴν ἰαυ-
τοῦ ποιῶν λύπην.

Γιγνώσκεις· ὁ δ' αἰοῖδα ἀηδόνος ἡράσαθ', ὕμνων
 50 Τῆιν ἀλγύνων ἄνδρα πολυφραδίη.
 Καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς ἐΦωμίλησ' Ἀνακρείων
 Στελλομένην πολλαῖς ἄμμιγα Λεσβιάσι.
 Φοίτα δ', ἄλλοτε μὲν προλιπὼν Σάμον, ἄλλοτε δ' αὐτῆς
 Οἰνηρῆν δοῦρὶ κεκλιμένην πατρίδα,
 55 Λέτβον ἐς εὖοιον· τὸ δὲ δὴ βίον εἶσιδε Λέκτον
 Πολλάκις Αἰολικοῦ κύματος ἀντιπέρας.
 Ἄτθις δ' οἶα μέλισσα πολυπρήγανα κολώνην
 Δείπουσ', ἐν τραγικαῖς ἤδε χοροστασίαις.

Βάκ

Vs. 49. Ἀηδόνος ἡράσαθ'] Post ἡράσαθ' interpuncti, ut
 ὕμνων cum πολυφραδίη conjungatur. Sensus est: Alcaeus
 Sapphonem deperibat, et carminum suorum venustate rivalem
 Anacreontem urebat, veritum, ne Alcaeus hac dote primas
 teneret apud Sapphonem.

Vs. 53. Προλιπὼν Σάμον] MS. Venet. λείπων Σάμον.
 quod placebat Valckenario.

Vs. 54. Δοῦρὶ κεκλιμένην] Sic Casaubonus pulcre rescrip-
 sit pro vulgato, Δοῦριν κεκλιμένην. Antipater Anthol. III.
 23. p. 380. Οἶδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλιμένα. De
 Teo, per Harpagum capta, vide Herodotum I. 168.

Vs. 56. Τὸ δὲ δὴ βίον εἶσιδε Λέκτον] Nihil verius est
 felici emendatione Casauboni, quam recepimus. Vulgo edi-
 tur: τὸ δὲ μυρίον εἶσιδε λέκτον.

Vs. 57. Ἄτθις δ' οἶα μέλισσα] Sic de certa conjectura
 scripsimus. Vulgò legitur: Ἀτθις δ' οἶα μέλισσα. Scho-
 liast. Sophocl. ad Ajac. 1218. ἤδιστος ἂν ὁ Σοφοκλῆς, πάλιν
 ἐπὶ τὸ ἴδιον ἦθος ἔκλινεν· ὅθεν καὶ μέλιττα ἐκλήθη· Sui-
 das v. Σοφοκλῆς· προσηγορεύθη δὲ μέλιττα, διὰ τὸ γλυκὺ.
 Recepimus etiam Lennepii correctionem, quae cuivis in men-
 tem veniat, πολυπρήγανα Κολώνην, vel potius κολώνην. Poë-

Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτ' ἀγεῖραι θ' ἀρειδῶς

..... Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ.

60

Φημί δὲ κἄκείνον τὸν αἰεὶ πεφυλαγμένον ἄνδρα,

Καὶ πάντων μῖσος κτάμενον ἐκ συνοχῶν

Πάσας ἀμφὶ γυναῖκας, ὑπὸ σκολίῳ τυπέντα

Τόξου, νυκτερινὰς οὐκ ἀποθέσθ' ὀδύνας.

'ΑΛ-

ta alludit ad pagum Atticum, Καλωνῶν, unde Sophocles oriundus erat. In vulgatis libris est: πολυπρίωνα κοδώνην. In ὄϊα ex vs. 41. assumendum γιγνώσκεις, ut vs. 85. et 89.

Vs. 59. Ἀγεῖραι θ' ἀρειδῶς] Codices Venetus et Medicus: ἀγεῖραι θειαρειδῶς quod forsitan aliis profuerit ad veram lectionem eruendam. Prior versus pars sic corrigenda: Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτα γεραῖραι..... Homerus H. in Mercur. 428. Μνημοσύνην μὲν πρῶτα θεῶν ἐγέραιρεν αἰεὶδῆ. Cel. Valckenarius Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτα cum ἦδε, deleta distinctione, conjungebat, ut Sophocles in canticis choricis Bacchum et Cupidinem cecinisse dicatur, sicut Venerem cecinit in choro Antigone 796. Res eodem redit. Sententiam illustrat Athenaeus XIII. p. 601. A. Σοφοκλῆς ἦγεν εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδιῶν τοὺς ἔρωτας. — τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον.

Vs. 60. Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ] Post hunc versum mihi lacunam deprehendisse videor. Nam cum Hermesianax omnium et poetarum et philosophorum, quos recenset, amicos nominarit, quid est, quare unius Sophoclis amicam reticeret? Nec ignorare poterat, eum Theoridis et Archippae amore irretitum fuisse, cum id multis saeculis post cognitum habuerit Athenaeus XIII. p. 592. A. Nisi forte cum Lennepio suspiceris, in corrupto θειαρειδῶς nomen Θεωρις latere. Quod mihi parum probabile videtur.

Vs. 62. Ἐκ συνοχῶν] Casaubonus conjecit, ἐκ δακρύων. Sed nec δάκρυα pro δηγμυδς dicitur, nec satis accedit ad vitiosae lectionis vestigia.

65 Ἄλλὰ Μακηδονίης πάσας κατενόσατο λαύρας,
 Αἰγείων μέθεπεν δ' Ἀρχέλειω ταμῖν,
 Εἰσόκε τοι δαίμων Εὐριπίδῃ εὖρεν ὄλεθρον,
 Ἄμφι βίου στυγνῶν ἀντιφάσαντι κυνῶν.
 Ἄνδρα δὲ τὸν Κυβέρηθεν ἀνεβρέψαντο τιθῆναι,
 70 Βάκχου καὶ λατοῦ πιστότατον ταμῖν,
 Μοῦσαι παιδευθέντα Φιλόξενον· οἶα τιναχθεῖς
 Ὀρυγῆ ταύτης ἦλθε διὰ πτόλεως,
 Γιγνώσκεις, αἴτουσα μέγαν πόδον, ὃν Γαλατείας
 Αὐτοῖς μηλείοις θήκαδ' ὑπὸ προγόνοις.

Οἶ-

Vs. 66. Αἰγείων] Casaubonus scribit, Ἀργείων, quod nomen proprium est apud Theocrit. Eid. XVII. 53. et Apollodor. I. 9. p. 46. Certe contextus nomen amicae postulat.

Vs. 67. Εἰσόκε τοι δαίμων] In MS. Veneto τοι deest. Idem εὖρετ' pro εὖρεν habet. Ceterum hanc de Euripidis morte narrationem refellit Addaeus Anthol. III. 25. p. 396. Οὐ σε κυνῶν γένους εἶλ', Εὐριπίδῃ, οἷδδ' ἑρμηνεύει Οἶστρος, τὸν σκοτίας κύπριδος ἀλλότριον, Ἄλλ' Ἀίδης καὶ γῆρας. Ὑπαὶ Μακέτῃ δ' Ἀρεθούσῃ Κεῖσαι ἑταιρείῃ τίμιος Ἀρχέλειω.

Vs. 72. Ὀρυγῆ] Adr. Heringa Observ. cap. 31. p. 284. vertit *oestro*. Sed ὄρυγῃ ab Hesychio explicatur Φωνή, βήρυθος. κυρίως δὲ, ἡ τῶν κυνῶν Φωνή. Vereor, ne poeta aliud scripserit. ταύτης πτόλεως intellige Colophonem.

Vs. 73. Γιγνώσκεις, αἴτουσα μέγαν πόδον] Hunc locum unius literae mutatione satnavimus. Vulgo editur: Γιγνώσκεις καίτουσα μέγαν π. MS. Venetus pejus: Γιγνώσκεις καὶ οὔσαν μέγαν π.

Vs. 74. Αὐτοῖς μηλείοις θήκαδ' ὑπὸ προγόνοις] Pro absurda lectione Μηλείοις Heringa l. c. verissime rescripsit μηλείοις. Quanquam durior est interpretatio, quam addit: *amorem, quem Philoxenus primogenitis ovium foetibus, sive agnis Ca-*

λα

75 Οἶσθα δὲ καὶ τὸν αἰοῖδον, ὃν Εὐρυπύλου πολιῆται
 Κῶοι χάλκειον θῆκαν, ὑπὸ πλατάνῳ
 Βιτιίδα μολπάζοντα θοῆν περὶ πάντα Φιλητᾶν
 ῥήματα, καὶ πᾶσαν βυόμενον λαλίην.

Οὐ-

latasae, inesse finxit. Vide, an loco subobscuro lucis aliquid afferatur ex Athenaeo I. p. 6. F. ἐπεὶ δὲ Φιλῆξενος σὴν ἐρωαμένην Γαλάταιαν ἐΦωράην διαΦείρων, εἰς τὰς λατομίας ἐνεβλήθη, ἐν αἷς ποτῶν τὸν Κύκλωπα, συνέθηκε τὸν μῦθον εἰς τὸ περὶ αὐτὸν γενόμενον πάθος, τὸν μὲν Διονύσιον, Κύκλωπα ὑποστησάμενος τὴν δ' αὐλητρίδα, Γαλατείαν εἰαυτὸν δ' Ὀδυσσεά.

Vs. 75. Εὐρυπύλου πολιῆται Κῶοι] Homerus II. B. 677. Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν. Propert. IV. 5. 23. *Eurypylisque placet Coae textura Minervae.*

Vs. 76. Θῆκαν ὑπὸ πλατάνῳ] Voces ὑπὸ πλατάνῳ distinctione a θῆκαν separavi, ut cum μολπάζοντα conjungantur. Nam poëtae umbram sectantur.

Vs. 77. Βιτιίδα] *Battidem* Philetæe amicam vocat Ovidius Trist. I. 6. 2. *Nec tantum Coa Battis amata suo est.* III. ex P. I. 58. *quo non Inferius Coa Battide nomen habes.* Quem secutus Scaliger ad Propert. III. 7. 44. Βιτιίδα in Hermesianacte legit. Βίτις tamen, Βιτιῶ, et Βίτιου usitata mulierum nomina sunt, e. g. apud Antipatrum Anthol. III. 12. p. 331.

Ibid. Φιλητᾶν] *Philetæe* nomen saepe librariorum errore in *Philemonis, Philonis*, aut simile abiit. Plutarchus Pericle p. 153. A. οὐδ' Ἀνακρέων, ἢ Φιλήμων, ἢ Ἀρχίλοχος. Legge, Φιλητᾶς. Scholiastes Apollon. Rhod. III. 118. Ἐψίδωντο, ἀντὶ τοῦ ἔπαιζον. — Φίλων δὲ, ἀντὶ τοῦ ὀμίλου παρὰ τὸ ἔπος. Scribe, Φιλητᾶς. Respicit ejus ἀτάκτους γλώσσας, quas laudat ad IV. 989. Nam Philo Grammaticus, quem Etymologus M. saepe commemorat, recentior

Οὐδὲ μὲν οὐδ' ὅποσοι σκληρὸν βίον ἐπέτησαντο
 80 Ἀνθρώπων, σκολιὴν μαϊόμενοι σοφίην,
 Οὐς αὐτὴ περὶ πικρὰ λόγοις ἐσφίξατο μῆτις,
 Καὶ δεινὴ μύθων κῦδος ἔχουσ' ἀρετῆ,

Οὐδ'

est, quam ut ab hoc Scholiaste laudari poterit. Tzetzes ad Lycophr. 633. Φιλτέας δὲ ἐν τρίτῳ Ναξιακῶν, Βαλιαρίδας φησὶν αὐτὰς ὑστερὸν ὀνομασθῆναι. Corrige, Φιλητᾶς. Hic enim Ναξιακὰ scripsit, ut Eudocia p. 424. et Eustath. ad Od. γ. p. 1885. testantur. Etymol. M. p. 135. l. 28. Εὐφορίων δὲ καὶ Φιλίας Ἀργαυθῶνιον λέγουσι διὰ τοῦ ἰ. Sylburgius Φιλέας malit. Sed scribendum, Φιλητᾶς. Apud Aelianum V. H. X. 6. Philetas ποιητῆς ἑξαμέτρων dicitur. Immo πενταμέτρων.

Ibid. Περί πάντα Φιλητῶν ῥήματα] Sic Scaliger ad Propert. l. c. legit. Quod a MSS. Veneto et Mediceo confirmatur. Vulgo pro ῥήματα scribitur πῆματα.

Vs. 78. Πᾶσιν ἠνόμενον λαλίην] Λαλίη in bonam partem pro σταμυλίη sumitur. Leonides Anthol. III. 6. p. 312. Ἴδύναί κοινὴν εὐκυλίην λαλίην. Epigramma apud Gruter. p. 607. 4. Ἡ λαλίη Φαιδρῆ τε χελιδούης. Meleager Analect. Brunck. T. I. p. 27. ὅτι τᾶς Φιλέρωτος Ζηνοφίλας ψάβει τοῦ λαλίου στόματος. Vide hanc Epistolam p. 135.

Vs. 79. Ὅποσοι σκληρὸν] Constructio est: ὅποσοι ἀνθρώπων ἐπέτησαντο βίον σκληρὸν, μαϊόμενοι etc. In vulgatis hic locus male interpungitur. Ceterum hinc colorem duxit Propertius, de philosophis et ipse loquens, II. 25. 23. *Sed viximus vitæ fallit me ruga severae. Omnes jam norunt, quam sit amare bonum.* et mox: *Quid tua Socraticis tibi, quæ sapientia libris Proderit?*

Vs. 82. Μύθων κῦδος ἔχουσ' ἀρετῆ] MS. Venet. male, κῦδος. Theognis vs. 909. Κυδίστην ἀρετὴν τᾶς συνεισέει ἔχει.

Οὐδ' οἱ δεινὸν ἔρωτος ἀπεστρέψαντο κυδοιμὸν
 Φαινόμενον, δεινὸν δ' ἦλλον ὑφ' ἠνίοχου.

Οἷη μὲν Σάμιον μάνη κατέδωκε Θεανῶς 85

Πυθαγόρην, ἐλίπων κομψὰ γεωμετρίας
 Εὐράμενον, καὶ κύκλου ὅσον περιβάλλεται αἰθήρ,

Βαίη τ' ἐν σφαίρῃ πάντ' ἀποτασσόμενον.

Οἷω δ' ἐχλίηνεν, ὃν ἐχοῖν ἔξοχον εἶναι

Πολλῶν ἀνθρώπων Σωκράτη ἐν σοφίῃ, 90

Κύ-

Vs. 83. Οὐδ' οἱ δεινὸν] MS. Venetus: Οὐδ' οἶδεν δὲ
 ἔρωτος ἀπεστρέψαντο κυδοιμὸν. Ex his ἀπεστρέψαντο pro
 vulgato ἀπετρέψαντο recepi.

Vs. 84. Δεινὸν δ' ἦλλον ὑφ' ἠνίοχου.] Simili sententiā
 Meleager Analect. Brunck. T. I. p. 13. τὸ δ' ἐπ' ὀφρύσει
 κείνο Φρύαγμα Σκηπτροφόρου σοφίας ἠνίδε ποσσὶ πατῶ.

Vs. 85. Θεανῶς] Vide Bentlejum c. Boyl. p. 37.

Vs. 88. Βαίη τ' ἐν σφαίρῃ] MS. Vener. Βίης ἐν σφαί-
 ρῃ. Hemsterhusius malebat: Βαίη τ' ἐν σφαίρῃ πάντ' ἀπο-
 μασσόμενον. Idque, ut magis accommodatum sententiæ,
 etiam Wytenbachio placebat.

Vs. 89. Οἷω δ' ἐχλίηνεν] Recepimus verissimam emen-
 dationem Adr. Heringae Observ. cap. 31. p. 281. nisi quod
 de iudicio doctissimi Santenii vocum ἐχρήν et ἔξοχον sedes
 permutavimus, ut versus lenius caderet. Vulgata scriptura
 hæc est: Οἷω δ' ἐχλειγμένον ἔξοχον ἐχρήν... εἶναι. Πολ-
 λῶν δ' ἀνθρώπων Σωκράτη ἐν σοφίῃ. In Codice Veneto εἶναι
 ex suo loco ante Σωκράτη migravit. Πολλοὶ ἄνθρωποι sũnt
 vulgus, sæpe etiam οἱ πολλοὶ dicuntur. Plato Polit. IV.
 p. 448. Α. οἰόνται τῇ ἀληθείᾳ πολιτικοὶ εἶναι, ὅτι ἐπαινοῦν-
 ται ὑπὸ τῶν πολλῶν. Aeschines Socratic. Dial. III. 6. Φρο-
 ντιστῆς ὢν, καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς τοὺς πολλοὺς τῷ νῶ διαφέρων.
 Vide Heringam, l. c. et Abreschium Dilucid. Thucyd. p.
 159.

- Κύπρις μνηύουσα πυρὸς μένει· ἐκ δὲ βαθείης
 Ψυχῆς κουφοτέρως ἐξεπύνησ' ἀνίας,
 93 Οἶκί' ἐς Ἀσπασίης παλεόμενος· οὐδέ τι τέκμαρ
 Εὔρε, λόγων πολλὰς εὐράμενος διόδους.
 95 Ἄνδρα Κυρηναίου δ' εἶτω πόθος ἔσπασεν Ἴσθμοῦ
 Δεινός, ὅτ' ἀπιδανῆς Λαΐδος ἠράσατο.

'Ο-

Vs. 92. Κουφοτέρως ἐξεπύνησ' ἀνίας] Praeclare Codices Venetus et Mediceus κουφοτέρως pro vulgato κουροτέρως. Κουφοτέρως ἀνίας vocat sollicitudines, quibus amantes agitantur. Theocritus Eid. XVII. 52. μαλακοὺς μὲν ἔρωτας Προσπνεῖει, κόβφας δὲ διδοῖ πόθειντι μερίμνας. Quod, verior, ut amicissimus Toupius recte cepit. Theocritum, vel Hermesianactem imitatur Propertius II. 9. 4. *Et levibus curis magna perire bona.* Sed quid est ἐξεπύνησε? Lege: ἐκ δὲ βαθείης Ψυχῆς κουφοτέρως ἐξεφύνησ' ἀνίας. Hoc certe intelligi potest.

Vs. 93. Οὐδέ τι τέκμαρ] Propert. II. 12. 29. *Errat, qui finem vesani quaerit amoris. Verus amor nullum novit habere modum.*

Vs. 94. Λόγων πολλὰς] Vulgatur λόγων. Sed Heringa Observ. cap. 31. p. 281. bene rescripsit λόγων.

Vs. 95. Πόθος ἔσπασεν Ἴσθμοῦ Δεινός] Sic correxi vulgatum, πόθος ἔσπασεν Ἴσθμοῦ Δεινόν. In Veneto deest δ'.

Vs. 96. Ὅτι ἀπιδανῆς Λαΐδος ἠράσατο] MS. Venetus, ἀπ' ἰδανῆς. Ἰδάνη ab Hesychio exponitur τρυφερά, εὐπρεπής. H. Stephanus Indice Thes. v. Ἀπιδανεῖς sic scribit: Ἀπιδανός pro Peloponnesio accepit Mimnermus (Hermesianax) ap. Athen. capens, Ἀπιδανῆς Λαΐδος ἠράσατο. Erat enim Laïs Corintho oriunda: quae urbs est Peloponnesi. Hactenus ille. Sed omnino legendum: ὅτ' εὐπιδανῆς Λαΐδος ἠράσατο. Asclepiades Analect. Brunck. T. I. p. 124. Ἐρμιόνη ποτ' ἐγὼ πιδανῆ συνέπαιζον. Dioscorides ibid. p. 494. Ἡ

πι-

Ὅξυς Ἀριστιππος πάσας δ' ἠνήνατο λέσχας
 Φεύγων οὐδαμῆνον ἐξεφύριστε βίω.

πιθανῆ μ' ἔτρωσεν Ἀριστονόη. Post ἠράσκατο majorem distinctionem posuimus. Solet enim poeta noster cujusque amatoris descriptionem praemittere, et tum demum nomen sub-
 jicere.

Vs. 97. ἠνήνατο λέσχας] Haec est scriptura MSS. Veneti et Medicei. Vulgo, ἠνήσατο. Particulam δ' abesse malim. Λέσχει sunt *disputationes philosophicae*. Φεύγων iunge cum ἠνήνατο. Oppianus Cyneg. III. 375. Ἐὶ δέ κ' ἀνηνιάμενη Φεύγη Φιλοσόφῳ εὐνήν. Reliquis alii medicinam faci-
 ciant.